

Tôi cũng có thể cho đi, dù cuộc đời không ưu đãi tôi

ISSN: 2734-9195 19:58 25/11/2025

Họ không bố thí bằng vật chất lớn lao, nhưng bố thí bằng một thông điệp đạo đức mạnh mẽ: “Tôi cũng có thể cho đi, dù cuộc đời không ưu đãi tôi”.

Giữa những ngày bão lũ dồn dập, giữa nỗi lo mất mát và bộn bề của các đoàn cứu trợ, hình ảnh hai cô gái khiếm thính lặng lẽ mang mì tôm và nước uống đến ủng hộ bà con đã trở thành khoảnh khắc thật đẹp, đẹp theo cách lặng thầm nhưng lay động lòng người. Không một lời nói, không một tiếng chào, không một câu giới thiệu. Chỉ có một màn hình điện thoại với dòng chữ: **“2 em cảm ơn, mong ủng hộ bà con”**.

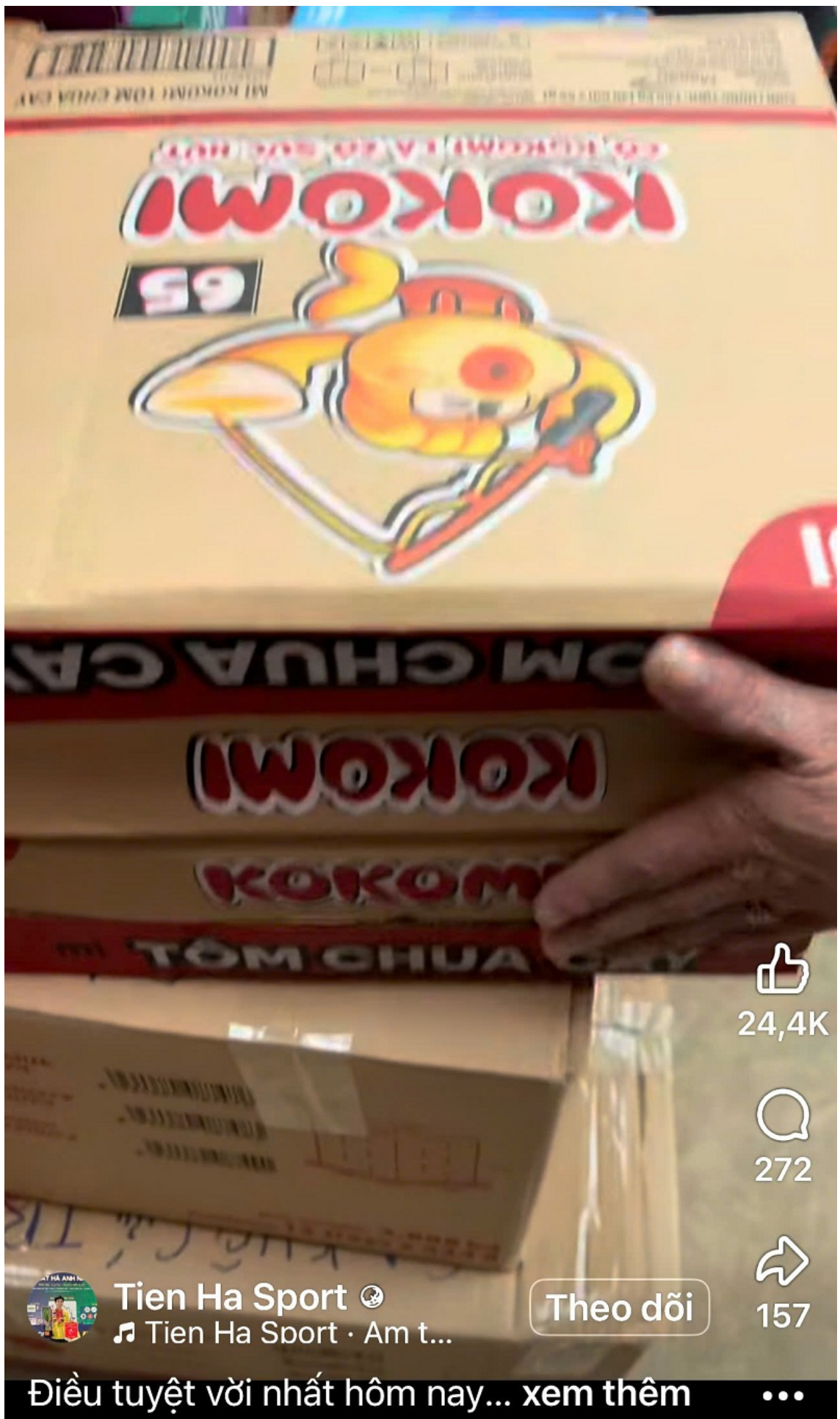

Ảnh cắt từ clip (nguồn: Facebook)

Khoảnh khắc ấy nói lên nhiều điều hơn bất kỳ lời nói thành tiếng nào. Và cũng từ đó, ta thấy rõ một điều giản dị mà sâu xa: lòng tốt không cần lời khi thiện tâm rực sáng.

Từ bi không chờ đủ đầy

Trong đời sống, ta vẫn quen nghĩ người yếu thế là những người cần được che chở. Nhưng chính họ, đôi khi lại là ánh sáng soi ngược trở lại xã hội. Hai cô gái ấy vốn đã chịu nhiều thiệt thòi: không thể nghe, không thể nói, nghĩa là bị tước đi hai kênh giao tiếp quan trọng nhất của con người. Nhưng họ vẫn đến, vẫn trao đi, vẫn gửi gắm tình thương bằng chính những gì mình có.

Tien Ha Sport 🌐
🎵 Tien Ha Sport · Am t...

Theo dõi

Điều tuyệt vời nhất hôm nay... xem thêm

Tôi cũng có thể cho đi, dù cuộc đời không ưu đãi tôi

<https://www.tapchinhiencukuphathoc.vn/toi-cung-co-the-cho-di-du-cuoc-doi-khong-uu-dai-toi.html>

Các em sẵn sàng trao đi những gì mình có thể. Ảnh cắt từ clip (nguồn: Facebook)

Phật giáo dạy rằng, hạnh bố thí không đo bằng vật ta cho đi, mà bằng tâm ta mang đến. Một gói mì, một chai nước giữa mùa bão lũ không phải lớn, nhưng được trao bằng cả tâm lòng vượt lên cả khiếm khuyết của thân thể. Đó chính là tinh thần bố thí Ba la mật, cho đi trong sự vô ngã, không phân biệt ai là người cho, ai là người nhận, ai mạnh, ai yếu.

Thiện tâm rực sáng từ hành động

Nhiều khi người ta mất rất nhiều lời để chứng tỏ mình tốt, nhưng lòng tốt chân thật lại không cần diễn đạt.

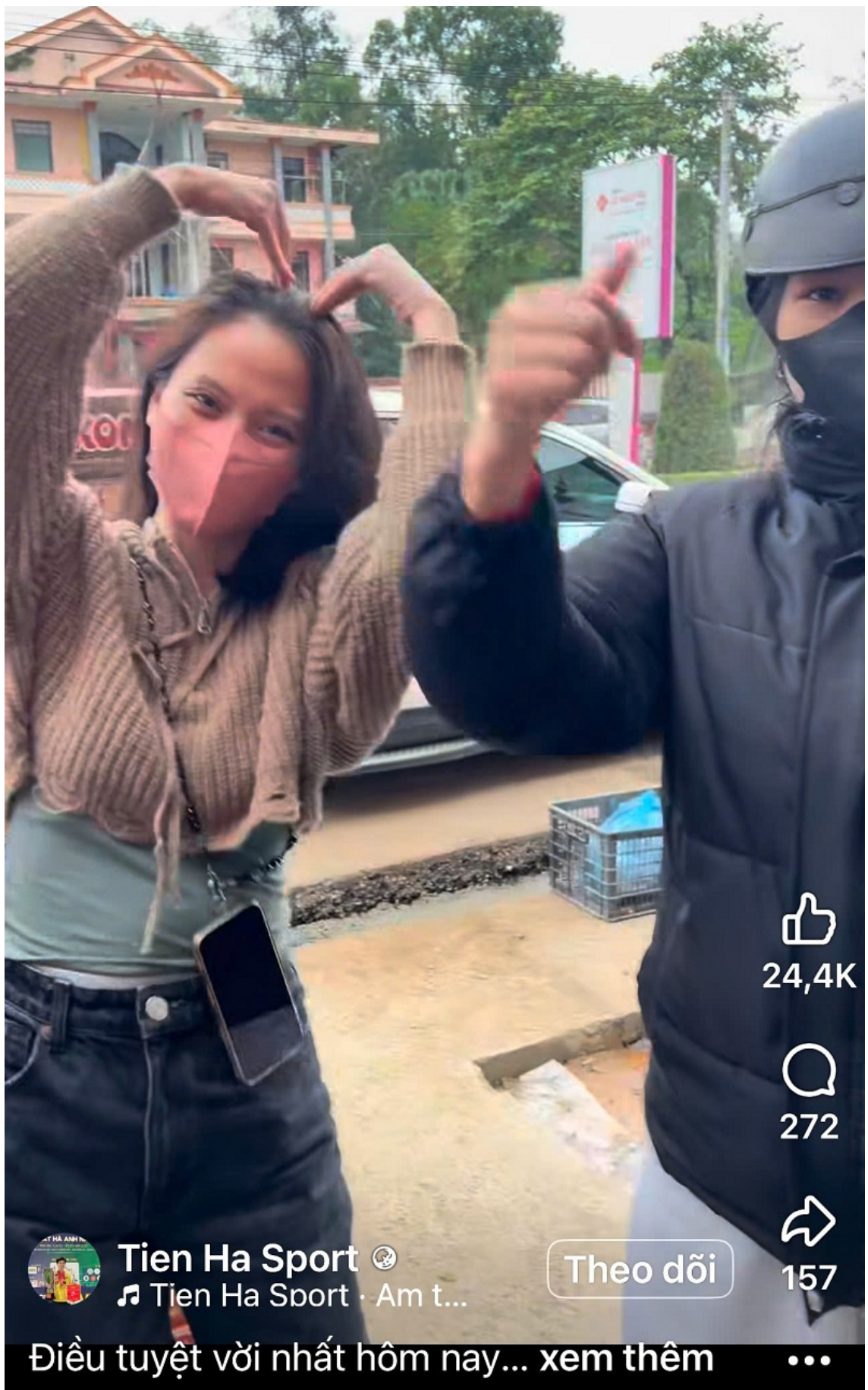
Hai cô gái ấy không nói được, nhưng hành động của họ nói thay tất cả. Họ không nghe được, nhưng trái tim họ vẫn “nghe” được nỗi khổ của người dân.

Đó chính là bản chất của từ bi không lời, suối nguồn từ bi thuần khiết nhất, không bị điều kiện hóa bởi ngôn từ hay mong cầu đáp lại. Khi thiện tâm rực sáng, thân thể khiếm khuyết không còn là giới hạn; ngược lại, chính sự bất toàn ấy khiến hành động càng trở nên trọn vẹn, tinh sạch và thấm thía.

Tiếng nói của vô ngôn

Trong đạo Phật, “vô ngôn” không phải là sự câm lặng mà là trạng thái tâm sáng tỏ không cần dựa vào lời nói. Từ bi, ở tầng sâu nhất, không nằm trong lời kinh hay thuyết pháp, mà trong từng hành động giữa đời thường.

Người không thể nói vẫn có thể thuyết pháp bằng nghĩa cử của mình. **Người không thể nghe** vẫn có thể lắng nghe nỗi khổ của tha nhân bằng trực giác của lòng thương yêu.

Bạn giơ hai cánh tay trên đầu, làm biểu tượng "trái tim", bày tỏ lòng chân thành, ấm áp yêu thương. Bạn giơ ngón tay cái, biểu tượng ý nghĩa tốt đẹp, rồi sẽ ổn thôi... Ảnh cắt từ clip (nguồn: Facebook)

Khoảnh khắc hai cô gái đưa tay trao những thùng mì tôm cũng là khoảnh khắc mà một bài pháp được cất lên, bài pháp của ánh sáng, của lòng nhân ái, của sự sẻ chia nơi những vùng đất còn đang ướt mưa lũ.

Khi người yếu thế trở thành nơi nương tựa đạo đức

Một định kiến âm thầm nhưng dai dẳng trong xã hội là: người khuyết tật luôn cần sự hỗ trợ, chứ không phải là người có khả năng giúp đỡ người khác. Định kiến ấy xuất phát từ hình dung rằng người yếu thế thiếu điều kiện, thiếu khả năng, thiếu nguồn lực để “trao đi”.

Thế nhưng hình ảnh hai cô gái khiếm thính mang quà cứu trợ đã đảo ngược hoàn toàn suy nghĩ quen thuộc ấy. Họ không đứng ở vị trí người cần được che chở; trái lại, chính họ lại bước lên như những người nâng đỡ tinh thần cộng đồng, bằng sức mạnh của lòng thương chân thật.

Đây là một điểm phản biện quan trọng: Xã hội không nên mặc định rằng sự tử tế chỉ đến từ người có điều kiện, có lợi thế. Những người khiếm khuyết về thân thể, đôi khi chính họ mới là những tấm gương rực sáng nhất về lòng thiện.

Họ không bố thí bằng vật chất lớn lao, nhưng bố thí bằng một thông điệp đạo đức mạnh mẽ: *“Tôi cũng có thể cho đi, dù cuộc đời không ưu đãi tôi”*.

Theo tinh thần Phật giáo, thân phận không quyết định giá trị tâm linh của con người. Người yếu thế cũng mang trong mình Phật tính, khi tâm thiện trỗi dậy, họ trở thành ánh sáng soi chiếu toàn xã hội.

Vì vậy, hành động của hai cô gái không chỉ cảm động, mà còn là lời nhắc nhở đầy tính phản biện: Chúng ta đừng giới hạn người yếu thế trong phạm vi của sự thương hại. Họ có thể trở thành người truyền cảm hứng, người khai mở thiện tâm của cộng đồng và đôi khi lại là điểm tựa đạo đức trong thời điểm mà không phải ai cũng sẵn lòng trao đi.

Thay lời kết

Hai cô gái không thể nói, nhưng chính họ đã khiến bao người phải lắng lòng, cùng nhìn lại.

Họ không thể nghe, nhưng câu chuyện về họ vang xa như tiếng chuông cảnh tỉnh: hãy thương yêu nhau, hãy trao đi khi còn có thể.

Phật giáo dạy rằng **ánh sáng của thiện tâm** có thể soi rọi cả những góc tối nhất của cuộc đời. Và hôm nay, giữa mùa bão lũ, ánh sáng ấy đến từ hai cô gái nhỏ bé, hai tâm thiện bình dị nhưng rực rỡ.

Lòng tốt không cần lời khi thiện tâm rực sáng.

Và trong sự tĩnh lặng ấy, chúng ta nghe được tiếng nói trong trẻo nhất của tình người.

Tác giả: **Ngọc Linh**

Nguồn

tham

khảo:

<https://www.facebook.com/share/r/1LuYhfCwKn/?mibextid=wwXlfr>